

ikke formaar at følge dem, og jeg tror heller ikke, det vil lykkes det ærede Medlem at faa dette Ting eller Rigsdagen til at vente saa ubeskrivelig længe.

Det ærede Medlem vilde ikke have Prygl, fordi det virkede daarlig, og henviste til en Statistik, der er fremkommen fra Politinspektør Goll i 1899. Jeg vil derom sige, at jeg finder ikke, at Ris er nogen heldig Straf for Børn for Ejendomsindgreb. Det kan godt være, at Ris kan være paa sin Plads lige over for mange Skarnsstrøger og Skarnagtigheder; men jeg tror ikke, at Ris i og for sig er paa sin Plads over for Ejendomsindgreb. Men selv bortset herfra viser Golls Statistik i Virkeligheden intet, den oplyser ikke og kan ikke oplyse, hvorvidt disse Børn, der have faaet Ris, ikke ogsaa vilde være faldne tilbage til Forbrydelse, hvis de ikke vare blevne straffede, eller hvis de havde faaet andre Straffe eller vare blevne anbragte i Opdragelsesanstalter. Det kan Golls Statistik fornuftigvis ikke oplyse noget om. Saa hører man saa tidt: Det begynder med, at Børn faa Ris, og det er den sikre Vej til, at de ende i Tugthuset. Det har jeg baade hørt og læst mangfoldige Gange. Men dertil vil jeg dog sige, at fra 1. Januar til 1. November i Aar er der i Straffeanstalten i Horsens inddømt 89 Personer, og til Horsens kommer jo, som alle vide, de allerværste. 16 af disse 89 have været straffede med Ris eller Rotting, altsaa et endnu mindre Tal med Ris. De andre 73, som aldrig have været straffede med Ris eller Rotting, have dog formaaet at finde Vej til Straffeanstalten i Horsens. Det synes mig ret klart at vise, at den Talen om, at det er Samfundet, der ved at banke Børn og de unge saa at sige indvier dem paa den Bane, der skal føre dem til Horsens Straffeanstalt, er slet og ret hen i Vejret. Det ærede Medlem talte om den bekendte Tugthusfange Jens Nielsen, der blev henrettet, og gav en Fremstilling, hvoraf man maatte tro, at Grundene til hans Overfald paa Fængselsbetjentene vare Hævn og Vrede over, at han havde faaet Prygl. Men saadan er Forholdet slet ikke. Grunden til Jens Niensens Overfald var slet og ret den, at Bestyrelsen for Straffeanstalten ikke vilde sætte ham til Arbejde i Fællesskab med de andre Fanger, fordi den frygtede for, at han vilde fordærve dem endnu mere, end de vare i Forvejen, forlede dem til Vold, Opsætsighed og Undvigelsesforsøg. Jens Nielsen fandt, at Straf i Celle var for haard for ham, han foretrak at komme

af med Livet fremfor at sidde i Celle og derfor og ikke for at hævne sig for Prygl, som han havde faaet, overfaldt han Gang efter Gang Betjentene, indtil det til sidst lykkedes ham at komme af med Livet.

I øvrigt svævede det ærede Medlems Betragtninger og hele Tankegang saa højt oppe i Skyerne, at jeg ikke tror, at det, selv om det overhovedet var muligt, vilde være nødvendigt for mig at følge efter ham.

Andre ærede Talere, der ere imod Pryglestraffen, ville have noget gjort, men jeg har ikke hørt en eneste anføre noget Straffemiddel, der virkelig kunde antages at føre til Maalet, nemlig til Fred og Sikkerhed for ordentlige Kvinder og værgeløse Børn og for sagesløse Folk. Jeg har ikke hørt nogen anføre noget Middel, der virkelig kan antages at føre dertil. Det blev anført, at man kunde jo benytte langvarigt Tvangsarbejde. Men vi have jo dog og have siden 1897 for Vold haft Tvangsarbejde paa indtil et halvt Aar — det er dog ikke saa kort; men det har dog vist sig, saaledes som den Statistik, der findes i Bemærkningerne til Lovforslaget, udviser, at Antallet af Voldsforbrydelser ogsaa siden 1897 er blevet ved at vokse med den tiltagende Hastighed, der i en Række af Aar har været deres Særkende.

Det er blevet sagt, at man kunde jo flytte Bøllerne over paa de jydsk Heder og lade dem arbejde der og dyrke Hederne op. Men dertil er at sige, for det første, at det Arbejde kunne de ikke foretage hele Aaret rundt — saa skulde de maaske synge og musicere om Vinteren, naar de ikke kunde arbejde? Men der er ogsaa dertil at sige, at til saadant Arbejde egne disse Folk sig som oftest slet ikke. En meget stor Del af dem, maaske den allerstørste Del, er Købstadfolk, som maaske aldrig have haft en Spade eller Skovl i Haanden, og som slet ikke vilde egne sig til at udføre dette Arbejde. Og endelig kommer dertil: hvorledes skulde man faa dem til at arbejde? Nogle af dem vilde sige: Nej, vi ville slet ikke røre os af Pletten; vi skulle have vor Føde, Mad og Drikke, men vi ville slet ikke røre os af Pletten. Andre vilde knibe ud og løbe deres Vej, og saa naturligvis, efter at de havde hilst paa de brave Jyder rundt omkring i Jylland, vilde de blive paagrebne igen — men hvad skulde der saa gøres ved dem? Saa var der kun en Ting at gøre ved dem, nemlig at give dem det samme som Straffanger, der forsøge at undvige, faa, nemlig: Prygl. Vi vende da